

Arrest

**nr. 207 643 van 10 augustus 2018
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat A. BAEYENS
Gentsesteenweg 30
9200 DENDERMONDE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 9 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien het verzoekschrift dat X bij faxpost heeft ingediend om bij voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling te vorderen van de boven vermelde vordering tot schorsing.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2018 om 16u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HIELEGEMS, die loco advocaat A. BAEYENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juni 2013 dient de verzoeker bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 september 2013 wordt de verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen (bijlage 13^{quinquies}).

Op 27 augustus 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 116.911 van 15 januari 2014.

De termijn om het grondgebied te verlaten wordt vervolgens verlengd tot 31 januari 2014.

Op 9 juli 2014 wordt de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten binnen de zeven dagen (bijlage 13).

Op 5 februari 2018 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 mei 2018 beslist de gemachtigde dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Deze onontvankelijkheidsbeslissing is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 19 juni 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.02.2018 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 04.06.2013 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 15.04.2014 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 31.01.2014 te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf. De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 7 maanden – was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij als katholiek dreigend gevaar loopt in Nigeria omwille van Boko Haram. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat hij als katholiek dreigend gevaar loopt in Nigeria omwille van Boko Haram volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt

betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Tot slot verklaart betrokkene dat hij een relatie heeft met mevrouw O. S. N. (ov: ...), dewelke over een legaal verblijf beschikt (F-kaart), en dat hij tevens voor het kind van mevrouw O. zorgt. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich inregel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene op 30.05.2013 naar België is gekomen, dat hij ingeburgerd zou zijn en dat hij al drie jaar wekelijks naar de kerk gaat) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 9 mei 2018 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 31.01.2014te verlaten.”

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Uit het voorliggende verzoekschrift blijkt dat de verzoeker voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid vordert in de zin van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

Artikel 39/85, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) luidt verder als volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat:

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

[...]”

Artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Wanneer de vordering is ingesteld binnen de in voormelde termijn van vijf of tien dagen na het imminent worden van de verwijdering, wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

In casu maakt de verzoeker het voorwerp uit van de beslissing van 7 augustus 2018 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing, die aan de verzoeker werd betekend op 7 augustus 2018, maakt de verwijdering van de verzoeker imminent nu zij de vasthouding van de verzoeker beveelt in een plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. De verzoeker heeft op 9 augustus 2018, samen met de onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid tevens een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 7 augustus 2018 ingediend. Het blijkt voorts en het staat buiten betwisting dat de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen werd ingediend binnen de termijn zoals voorzien in artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Verder werd de voorliggende vordering tot schorsing reeds op de rol ingeschreven, onder het rolnummer 222.656, en dient te worden vastgesteld dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken.

Het urgent karakter van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, wordt door de verweerder niet betwist. Het blijkt dan ook en het staat buiten betwisting dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk is zodat de verzoeker kan worden ingewilligd in zijn vraag om de op 10 juli 2018 ingediende vordering tot schorsing versneld te behandelen.

3. Over de rechtspleging

3.1. Met toepassing van artikel 39/85, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing, samen behandeld.

3.2. De Raad wijst er op dat de voorliggende vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig artikel 39/85, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot voorwerp heeft te *“verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt”*.

Nu de Raad in het kader van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet enkel bevoegd is om de reeds hangende vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen, moet hij zich bij zijn onderzoek ter zake beperken tot de middelen en de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift houdende vordering tot schorsing (met beroep tot nietigverklaring) verzonden per aangetekend schrijven van 10 juli 2018.

Het verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen dat werd ingediend per faxbericht van 7 augustus 2018 is dan ook laattijdig en onontvankelijk in de mate dat hierbij nieuwe middelen naar voor worden gebracht en in de mate dat hierin voor het eerst een concrete uiteenzetting betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is opgenomen. Er anders over oordelen zou impliceren dat aan de verzoeker de mogelijkheid wordt gegeven om na het verstrijken van de beroepstermijn van dertig dagen (*cf.* artikel 39/57, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet) een gewijzigde vordering in te dienen.

Ter terechtzitting verklaart de raadvrouw van de verzoeker zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De nota met opmerkingen van 9 augustus 2018 wordt om diezelfde redenen uit de debatten geweerd voor zover een nieuw verweer wordt gevoerd betreffende de grondvoorwaarden van de oorspronkelijke

vordering tot schorsing. De verweerder heeft immers in het kader van de voorliggende vordering tot schorsing reeds een nota met opmerkingen ingediend op 2 augustus 2018, en dit was *in casu* meteen de laatste nuttige dag voor het indienen van een verweernota (*cf.* artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

3.3. Waar de verweerder in de verweernota van 9 augustus 2018 (behorende bij de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen van diezelfde datum) opmerkt dat de verzoeker afstand lijkt te doen van zijn tweede middel dat betrekking heeft op artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), volgt de Raad de repliek die de advocaat van de verzoeker hieromtrent ter terechtzitting heeft gegeven.

Uit het verzoekschrift van 9 augustus 2018 kan immers geenszins blijken dat de verzoeker afstand doet van het tweede middel zoals uiteengezet in het oorspronkelijke vordering tot schorsing van 10 juli 2018. Nog los van het gegeven dat een afstand steeds uitdrukkelijk moet geschieden, blijkt in tegendeel dat de verzoeker in het verzoekschrift van 9 augustus 2018 nogmaals herhaalt dat artikel 8 van het EVRM is geschonden.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De twee cumulatieve voorwaarden om te besluiten tot de schorsing van de tenuitvoerlegging

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Overeenkomstig artikel 32, 2° van het PR RvV moet in het enig verzoekschrift een uiteenzetting worden opgenomen van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De Raad kan derhalve enkel overgaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen indien de verzoeker in het verzoekschrift een ernstig middel aanvoert en indien hij tevens de feiten aanbrengt die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van deze beslissingen hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.2. Over de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.2.1. Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker verzuimd heeft om in zijn enig verzoekschrift (*cf.* artikel 39/82, §3, van de Vreemdelingenwet), ingediend per aangetekend schrijven van 10 juli 2018, uiteen te zetten op welke wijze de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen hem een ernstig en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De advocaat van de verzoeker betwist deze vaststelling niet. In principe is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook niet ontvankelijk.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, vervuld is indien een ernstig middel wordt aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens. Aangezien de verzoeker in het

verzoekschrift van 10 juli 2018 in een tweede middel de schending aanvoert van een grondrecht, nl. artikel 8 van het EVRM, dient de Raad vooreerst te onderzoeken of dit tweede middel ernstig is.

4.2.2. Over de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM

De verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen." (eigen onderlijning)

Het recht zoals hierboven omschreven heeft als essentieel doel de personen te beschermen tegen inmenging van de Staat in hun privé- en gezinsleven.

In casu moet de vrijwaring van deze basisrechten van naderbij worden onderzocht aangezien verzoeker in België een partner heeft (mevrouw O. S. N.) waarmee hij reeds sinds 2013 een gezin heeft gesticht. Verzoeker zorgt bovendien samen met mevrouw voor het dochtertje van mevrouw uit een vorige relatie.

Het is onbetwistbaar dat de relatie tussen partners deel uitmaakt van 'gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 EVRM.

Uit vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM) volgt dat wanneer het familieleven tot leven werd geroepen op een moment dat de betrokkenen bewust waren dat de immigratiestatus van één van hen van die aard was dat het voortzetten van dat familieleven in het gastland van begin af aan precair zou zijn, de uitzetting van het gezinslid in illegaal verblijf slechts een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM in uitzonderlijke omstandigheden (EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014, 12738/10).

Gezien de persoonlijke situatie van verzoeker en de situatie in zijn land van herkomst (Nigeria) - waarbij zijn ouders en broers vermoord werden door een extremistisch islamitische beweging — mocht verzoeker er terecht van uitgaan dat hij in aanmerking zou komen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. De bestreden beslissing behelst dan ook ongetwijfeld een inmenging in zijn rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Op de staat rust inzake artikel 8 EVRM de positieve verplichting tot 'respect' voor het gezinsleven van verzoeker, het recht van verzoeker op ontwikkeling en handhaving van zijn gezinsleven. Dit omvat de noodzaak een afweging te maken tussen de belangen van de individu en de belangen van de staat (EHRM, Nunez t. Noorwegen, 28 juni 2011, 55597/09, §68).

De afweging nopens de belangen van de staat, mikt op het criterium van noodzakelijkheid van de inmenging in artikel 8, §2 EVRM met het oog op de vrijwaring van een dringende sociale behoefte in een democratische samenleving en de proportionaliteit met het nagestreefde legitieme doel.

Los van de vraag of de door verzoeker aangehaalde elementen met de vereiste zorgvuldigheid werden beoordeeld door de verwerende partij, is het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort of van een geldig visum niet proportioneel met de nagestreefde doel van de verwerende partij. Immers, verzoeker vormt op geen enkele manier een gevaar voor de openbare orde. Hij verblijft reeds sedert 30.05.2013 (d.i. intussen meer dan 5 jaar) in België en heeft hier een gezin gesticht met mevrouw O. S. N. en haar dochtertje. Daarbij dient men ook rekening te houden met het feit dat verzoeker een blanco strafregister heeft.

De beslissing tot vermindering van de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen is bovendien zeer onproportioneel gelet op de sociale en familiale achtergrond van verzoeker. De partner van verzoeker beschikt over een duurzaam verblijfsrecht in België en geniet aldus het recht op

gezinsleven in België. De overheid schendt op deze wijze niet enkel de rechten uit artikel 8 EVRM van verzoeker, doch eveneens het recht op privé- en gezinsleven van mevrouw O. S. N..

Het EHRM besliste in 2012 dat: "In order to address the question whether the measures taken against the applicant were proportionate to the legitimate aim that they were supposed to pursue, and whether the reasons given by the national authorities were "relevant and sufficient", the Court must examine whether the Swiss authorities took sufficient account of the particular nature of his case and whether they adopted, in the context of their margin of appreciation, the measures that were called for in order to adapt the sanctions regime to the applicant 's individual situation." (Vrij vertaald: Betreffende de vraag of de maatregelen die tegen de aanvrager genomen zijn evenredig zijn aan legitieme doel die ze na moeten streven, en of de door de nationale autoriteiten aangehaalde redenen "relevant en voldoende" waren, moet het Hof onderzoeken of de Zwitserse autoriteiten voldoende rekening hebben gehouden met de bijzondere aard van de zaak en of de maatregelen zijn genomen, in het kader van hun beoordelingsbevoegdheid, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager) (EHRM, *Nada t. Zwitserland*, 12 september 2012, 10593/08, §185).

In de voorliggende zaak is het duidelijk dat de Belgische overheid geen rekening heeft gehouden met alle relevante feiten. Verzoeker heeft reeds sedert 2013 een gezinsleven met mevrouw O. S. N., die in België duurzaam verblijfsrecht geniet. Het dochttertje van mevrouw O. S. N. aanvaard verzoeker ondertussen als haar eigen vader.

Het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de termijn hiervoor wordt verminderd tot 0 (nul) dagen, kan de belangenafweging tussen de individu en de staat niet in het voordeel van de staat doen uitkomen. Bovendien was het adres van verzoeker steeds gekend bij de Belgische autoriteiten, die zijn aanwezigheid gedurende jaren hebben getolereerd.

Dat verzoeker derhalve het bevel krijgt om het grondgebied te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Het is duidelijk dat de overheid hier haar beoordelingsbevoegdheid te buiten is gegaan met het nemen van deze zeer onproportionele beslissing.

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd".

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven met mevrouw O. S. N. en haar dochttertje. In de eerste bestreden beslissing wordt immers als volgt gemotiveerd:

"Tot slot verklaart betrokkene dat hij een relatie heeft met mevrouw O. S. N. (ov: ...), dewelke over een legaal verblijf beschikt (F-kaart), en dat hij tevens voor het kind van mevrouw O. zorgt. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich inregel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf in het kader van een duurzame relatie, de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie."

Het gezinsleven van de verzoeker met zijn partner en haar dochttertje werd aldus in de beoordeling betrokken en maakte het voorwerp uit van een belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. In het bijzonder werd nagegaan of het gezinsleven van de verzoeker, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De belangenafweging waartoe de gemachtigde is overgegaan in het kader van artikel 8 van het EVRM ligt in de lijn van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarin wordt benadrukt dat het door dit verdragsartikel gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). Staten hebben in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Daaruit volgt dat in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten tezamen met het onontvankelijk verklaren van deze aanvraag, de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM beperkt is tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In casu heeft de gemachtigde geoordeeld, op basis van de elementen die hem werden voorgelegd en kenbaar gemaakt in de verblijfsaanvraag van 5 februari 2018, dat er in verzoekers geval enkel sprake is van een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving zodat de verplichting om tijdelijk terug te keren om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verzoeker toont het tegendeel niet concreet aan. Met zijn vage betoog en met de enkele rechtstheoretische uiteenzettingen, maakt hij geenszins aannemelijk dat de tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een passende aanvraag (*cf.* EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101) in zijn concreet geval de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezins- en privéleven zou schenden. Het gegeven dat de verzoeker een blanco strafregister heeft, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat de verzoeker geen regelmatig verblijf heeft, derwijze dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen betreffende de binnenkomst en het verblijf, het gezins- en privéleven van de verzoeker niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Waar de verzoeker beweert dat hij er terecht van mocht uitgaan dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad er op dat de Raad bij arrest nr. 116.911 van 15 januari 2014 aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Dit arrest is bekleed met kracht van gewijsde. Het oordeel van de Raad dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielmotieven, is dan ook definitief. De verzoeker doet overigens geen enkele moeite om enig bewijs bij te brengen dat de in het voormelde arrest vastgestelde ongeloofwaardigheid zou kunnen ontkrachten. Ook op dit punt toont de verzoeker dus niet aan dat een tijdelijke terugkeer niet mogelijk zou zijn.

De verzoeker toont derhalve op geen enkele wijze aan dat de tijdelijke terugkeer zijn privé- en/of gezinsleven in die mate zal verstoren dat er sprake is van een wanverhouding tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat bij het doen naleven van de geldende verblijfsreglementering. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het middel, ontleend aan artikel 8 van het EVRM, is bijgevolg niet ernstig.

4.2.3. De verzoeker heeft geen ernstig middel, gesteund op een grondrecht van de mens, aangevoerd. Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoeker nalaat om concrete elementen aan te brengen die

kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen hem een ernstig en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokken.

Er is dan ook niet voldaan aan één van de wettelijk vereiste cumulatieve voorwaarden om te kunnen besluiten tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

C. DE GROOTE